



No era altra cosa que carregar les garbes dels camps a l'era. Aquesta feina es feia amb carros. Era tot un espectacle veure'ls arribar. Cornues de carrosses daurades se n'apropaven per ambdós costats del poble desprenent inconfusible olor a meses. Tothom feia la mateixa feina. L'extensió dedicada als conreus de blat, ordi i civada, aleshores, abans de plantar les vinyes híbrides, era considerable arreu del terme.

Res no es veia del carro, i dels matxos, la meitat de davant, de vegades, damunt del cabeçó duïen barrets amb dos forats per on sortien les orelles i rematats, al bell mig, amb una punta cònica. Se'n servien per protegir-los del ple sol, capaç d'estavellar les pedres, podia, en rares ocasions, produir-los follia. Me'n recordo bé d'un matxo bai

que tenia mon pare que esdevingué guillat a conseqüència, segons ens digué el menescal, del sol estiuenc. Foll i foraviat com estava arribà un punt que treballar amb ell era impossible.

La tasca de garbejar la feien ajudant-se familiars, amics o veïns, puix que era difícil col·locar les garbes quan ja n'hi havia moltes a sobre, a més a més, el carro ja no podia desplaçar-se sense caure la càrrega, llavors calia apropar les garbes al carro, se'n servien sovint d'una forca, agafant-les pel venciell podien encimbellar-les millor damunt del carro. Un cop ben lligades abandonaven els bancals i recorrien el camí vers les eres. En arribar les amuntegaven a frec de l'era, tot prenent cura de mai no tapar l'entrada del garbí, tan necessari per ventar l'erada.

L'era quasi sempre era compartida per molts veïns, per això les garberes, separades de les veïnes, guardaven torn fins el dia que hom disposava de l'era per batre.

GARBEJAR

Per dissort no totes les finques gaudien del camí de carro com per la plana del poble. Massa sovint els masos situats als tálvegs i terrenys muntanyosos del terme disposaven per als seus conreus de terrenys esglaonals, parets de considerable alçària, feixes de poca amplada, camins estrets i costeruts només transitables per cavalleries amb albardó. A més a més, calia que la tafarra i el pitral fossin de bona qualitat, el mateix que la cingla que en qualsevol cas havia d'estar ben tibada.

Aquests camperols masovers per garbejar no tenien més remei que carregar les garbes envoltant les carreadores i després lligar-les amb les samugues. Abans d'anar a fer aquesta tasca col·locaven les garbes de dues en dues o de tres en tres, tot deixant espai per a què la cavalleria passés pel mig. Així el mateix podia carregar, sempre que el matxo, ase o somera estigués avesal i romangués immòbil mentre el camperol

agafava una altra garba i la càrrega s'equilibrava. Cal dir que els llauradors no trigaven gaire estona en aixecar i subjectar la garba. La samuga ja estava preparada d'abans i amb un senzill grip i ajudat per uns brins de les mateixes tiges ben aviat quedava fixada esperant la seva companya de càrrega. Si el bancal era a tocar o l'animal de prou corpenta en carregaven tres a cada banda. Si per contra la cavalleria era vella, de poca corpenta, el bancal era lluny o el camí molt esquerp, llavors només transportaven quatre garbes cada viatge. Aquesta feina de garbejar se simplificava si en lloc d'una s'hi dedicaven dues persones.

Malgrat que el garbejar ho tenien més difícil disposaven quasi sempre de l'era, puix o vivien aïllats o la compartien amb pocs veïns.

Fetes les garberes, amb el permís del temps, començaven a batre.

B. BARBERÀ.

(Records d'infantesa i adolescència)

FRANFURT
JAN

EXCEL·LENTS MENJARS
GELADERIA

C/ Raval de Valencia, 19
Telèfon 964 / 42 62 02
LES COVES DE VINROMÀ

SUPERMERCAT
FERRANDO C.B

ALDI

GRUPO
IFA

Al seu servei en preus i qualitat

C/ Castelló 25

LES COVES DE VINROMÀ